

des kunne stilles krav om attestation i form af revisorerklæring eller lignende.

Det kan efter forslaget bestemmes, at udgifter til opfyldelse af visse regnskabs-, dokumentations- og indberetningskrav, påhviler støttemodtageren. Udgifterne til udøvelse af kontrollen påhviler derimod den, som udøver denne.

Der er i elforsyningslovens § 69, stk. 2, hjemmel til at fastsætte regler om regnskabsføring for netvirksomheder og for de systemansvarlige virksomheder, hvorfor en bestemmelse herom ikke er medtaget i dette lovforslag.

Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse i stk. 4, kan miljø- og energiministeren fastsætte regler om, at en del af tilsynet og kontrollen skal udøves af netvirksomhederne eller af de systemansvarlige virksomheder. Den producerede VE-elektricitet afregnes i dag med disse kollektive elforsyningsvirksomheder, og det vil derfor være naturligt og hensigtsmæssigt at lægge den primære kontrolfunktion i dette led. I det omfang tilsyns- og kontrolopgaver overlades til de kollektive elforsyningsvirksomheder, vil afgørelser, som træffes af disse, kunne indbringes for miljø- og energiministeren.

Herudover er der efter bestemmelsen i den gældende elforsyningslovs § 78, stk. 3, mulighed for at pålægge Energitilsynet visse tilsynsopgaver. Dette vil i givet fald ske efter nærmere drøftelse med Energitilsynet og dets sekretariat.

I forbindelse med udøvelsen af kontrol og tilsyn fra de kollektive elforsyningsvirksomheders side foreslås det i stk. 5, at der gives mulighed for at bestemme, at de systemansvarlige virksomheder kan fastsætte retningslinjer for udøvelse af kontrollen og tilsynet. Der siges i denne forbindelse navnlig til praktiske retningslinjer for tilrettelæggelse af informationsudvekslingen mellem støttemodtagerne og de kollektive elforsyningsvirksomheder, herunder opstilling af nødvendige rutiner og forretningsgange. Retningslinjerne skal godkendes af miljø- og energiministeren.

De nærmere regler for udøvelse af tilsyn og kontrol i medfør af lovforslagets § 1, nr. 8, vil først blive udstedt efter forelæggelse for Folketingets Energipolitiske Udvalg.

Til nr. 10

I forbindelse med Folketingets behandling af lov nr. 375 om elforsyning blev der indsat en bestemmelse i § 8, stk. 5, nr. 2, hvorefter der hos elforbrugere med et elforbrug på over 100 GWh ikke opkræves beløb til dækning af netvirksomhedernes og de systemansvarlige virksomheders omkostninger til det i § 59, stk. 1,

nævnte pristillæg til VE-elektricitet for det elforbrug, der overstiger 100 GWh pr. forbrugssted om året. Bestemmelsen blev sat ind i loven af hensyn til de meget energitunge erhvervsvirksomheders konkurrenceevne.

I perioden fra omlægningen af tilskuddene til vindkraftproduceret elektricitet den 16. august 1999 til ikrafttrædelsen af § 8, stk. 5, nr. 2, den 1. november 2000, er de store elforbrugere således blevet opkrævet ekstrabeløb til VE-elektricitet. For at neutralisere denne utilsigtede virkning foreslås det med tilbagevirkende kraft at godtgøre den ekstraomkostning, som de store virksomheder har haft til betaling af dele af den miljøvenlige elektricitet for det forbrug, der ligger over 100 GWh om året pr. forbrugssted i perioden fra den 16. august 1999 til den 1. november 2000.

100 GWh-grænsen gælder for et årligt forbrug. For 1999 må systemansvaret derfor foretage en forholds-mæssig beregning, således at loftet på 100 GWh ned-sættes i forhold til det antal dage, hvor bestemmelsen er i kraft. Rabatten kan således ydes for den del af elforbruget, som i perioden overstiger 37,5 GWh.

Til § 2

Lov om miljøbeskyttelse

Til nr. 1

Med bestemmelsen foreslås den gældende dispensationsadgang udvidet, således at amtet ikke alene kan give en affaldsproducent dispensation til at etablere et deponeringsanlæg for eget affald, men også – for el- eller varmeproducerende anlæg – at dispensere til deponering af affald fra andre, tilsvarende affaldsproducenter. Ved virksomheden menes derfor fortsat affaldsproducenten.

Den udvidede dispensationsadgang vedrører affald fra forbrænding til produktion af elektricitet, hvad enten der er tale om forbrænding af fossile brændsler, biobrændsler eller affald. Uanset omstillingen til kraftvarme er der fortsat enkelte anlæg, der alene producerer varme. Disse anlæg har den samme type restprodukter som de elproducerende, og derfor er det logisk og fornuftigt, at lovforslaget omfatter restprodukter fra både el- og/eller varmeproducerende anlæg.

I sin dispensationspraksis skal amtsrådet fortsat være opmærksom på, at såfremt restprodukterne er egnet til genanvendelse, må de ikke deponeres. Gældende planlægning indgår på sædvanlig måde i vurderingen. Som eksempel kan nævnes, at der for de sure røggasrensingsprodukter fra affaldsforbrændingsanlæg allerede er blevet udpeget tre fælles anlæg, nemlig på lokaliteterne AV-miljø, Glatved og Klintholm.